

ENTERRAMENT JOAQUIM FONT I GASOL

Basílica de Santa Maria d'Igualada, 25-6-2016

Is 25,6a.7-9 // Jn 11,32-45

Avui, tots nosaltres, en la celebració de les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Joaquim Font i Gasol, beneïm el Senyor pel do de la vida del nostre germà i pels dons que, per la seva vida i el seu ministeri sacerdotal, ens ha fet a tots nosaltres i a tots els qui ha servit en la seva llarga vida sacerdotal, viscuda per ell amb zel apostòlic fins als darrers moments de la seva vida. Cada germà és un do de Déu. Cada sacerdot és un do de Déu per a l'Església i per a tots els homes. I, tot recordant, és a dir, tot passant pel cor la vida sacerdotal de mossèn Joaquim, no podem fer res més que agrair el do d'una vida lliurada als altres per amor al Senyor: noranta-un anys de vida i i seixanta-set de sacerdoci.

Mn. Font és un sacerdot de Crist, aquesta és la seva definició més clara. Des de l'instant en què, en la Igualada de la postguerra, amb un ambient de fe i devoció, va escoltar la crida al sacerdoci, no va deixar mai d'avançar en el seu desig de ser del tot del Senyor i de viure amb zel la seva crida a esdevenir apòstol de Crist. I això es va mostrar amb escreix en tots els ministeris que va desenvolupar. Sempre es veia en ell el neguit de com podia fer arribar l'evangeli a les persones. L'evangelització autèntica no pot restar mai impassible en l'espera i repetint el que sempre s'ha fet o fent sols allò en què ens sentim més còmodes, sinó que, perquè l'evangelització sigui més incisiva i arribi a més i més persones, hem de sortir a la recerca dels germans amb el cor ple de Déu i cercant els mitjans més adients per tal que l'evangeli de sempre, és a dir, Crist arribi als homes i dones del nostre avui. Els temps canvien, els reptes són nous, però el cor de l'home és el mateix, i l'únic que el pot omplir avui, com sempre, és Crist, l'esperança viva per a tota persona.

Una necessitat dels homes del nostre temps és la de ser escoltats. Tots necessitem sentir que som algú en el mar de la societat embogida per la immediatesa i l'afany de tenir i experimentar. En una societat que ens vol tancar, de manera subtil, en un individualisme estèril, que ens fa tenir mirades curtes, tancaments puerils, ens plau ser de la massa que ens fa abandonar les nostres opcions i els nostres deures en l'anonimat. Però al mateix temps, com a conseqüència d'aquest individualisme egoista, el nostre cor va perdent el seu alè, la seva força, la seva esperança. Veiem, massa sovint, com persones joves van esllanguint-se, i com la mateixa societat, malgrat els espectacles mediàtics, també s'esllangueix.

Germans estimats, mossèn Joaquim era dels sacerdots que tenen ben clar que s'han d'esmerçar temps i forces en l'atenció a les persones concretes,

en l'escolta del batec del seu cor. Els malalts i els pobres eren els primers en la seva atenció. Foren moltes les hores que ell va dedicar, en la seva llarga vida sacerdotal, a la confessió i a la direcció espiritual. Aquest ministeri senzill d'escolta de les persones per ajudar-les a descobrir la voluntat de Déu en el dia a dia és de gran fecunditat, ja que és la llavor humil de la misericòrdia de Déu sembrada en la terra que lluita per donar fruit. Aquest ministeri de la reconciliació, propi dels sacerdots per al bé de tot el poble de Déu, és més que mai necessari en la nostra Església i en la nostra societat. Recordem aquelles paraules del papa Francesc en la *Misericordiae vultus*, butlla en què ens convida a viure intensament l'Any Sant de la Misericòrdia: «Posem novament al centre amb convenciment el sagrament de la reconciliació, perquè ens permet de tocar en la pròpia carn la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior» (17).

Ha estat en l'Any de la Misericòrdia quan el Senyor ha cridat el nostre germà, Mn. Font, a la seva presència. La mort, una vegada més, sembla que hagi trencat el fil del servei i de l'amor del nostre germà. A nosaltres sempre ens costa que un germà ens deixi. Trobarem a faltar la seva presència fidel en tota trobada de germanor sacerdotal; trobarem a faltar la seva paraula càlida de germà atent i agraït amb els petits detalls; trobarem a faltar un sacerdot que estimava entranyablement la seva diòcesi de Vic, els seus germans sacerdots, el seu bisbe. Però el nostre dolor davant el misteri de la mort del nostre germà ha de restar, al mateix temps, transfigurat per l'esperança en l'amor misericordiós de Déu a favor nostre, a favor del nostre germà. L'amor de Déu envers ell no ha cessat mai, i encara menys en el moment de la mort. En l'evangeli que ens ha estat proclamat hem escoltat com, davant la mort del seu amic Llätzer, *Jesús es commogué profundament i es contorbà... se li negaren els ulls*. Aquest és el cor de Jesús, ple de misericòrdia per tots i cada un dels homes. Ell no ens abandona mai. Ell no ens abandona pas en el moment de la mort. Jesús, amb la força del seu misteri pasqual, ens rescata del poder del pecat i de la mort. L'amor misericordiós de Déu es manifesta plenament en la seva victòria sobre el pecat i la mort. Aquesta és la nostra gran esperança: l'amor misericordiós de Déu, manifestat plenament en Jesús, el seu Fill, el qui és el rostre humà del seu amor, és més fort que la mort. En Crist la mort ha estat vençuda. La seva victòria és la nostra victòria. Hem escoltat com el profeta Isaïes deia: *El Senyor de l'univers farà desaparèixer en aquesta muntanya el dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort... Aquí teniu el nostre Déu, el qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat*. La muntanya en què es manifesta la salvació plena de Déu és l'Església, la comunitat dels qui creuen en Crist. La comunitat dels qui viuen, des de la resurrecció de Crist, en l'esperança de la seva plena manifestació a la fi dels segles, quan ell mateix ens cridarà a tots nosaltres, com va fer a Betània: *Llätzer, vine a fora*. Llavors la mort serà definitivament vençuda; i, en

Crist, el nostre germà mossèn Joaquim i tots nosaltres participarem de la vida per sempre, la vida que mai no mor. Per això el fil de l'amor i del servei del nostre germà no ha estat trencat del tot, sabem que ell ha estat cridat a la vida i que, des de l'eternitat, serà també sol·lícit de tots nosaltres, els seus germans, que encara anem fent el camí de la vida vers l'eternitat promesa.

El Sant Crist d'Igualada és el centre del cor dels igualadins. En la vida i en la mort som del Senyor, ens diu sant Pau. Al Sant Crist li demanem que tingui misericòrdia del qui ha volgut sempre venerar-lo i estimar-lo com a Senyor del món i rei del cor de tots els homes, perquè si és gran la feblesa de la condició humana, encara és immensament més gran la misericòrdia del Crist. Al Sant Crist d'Igualada li demanem també, en el moment del comiat d'un sacerdot igualadí, que continuï beneint aquesta ciutat amb el do dels seus fills cridats al sacerdoci. Que tots ells, seguint l'exemple dels qui els han precedit en aquest servei eclesial, siguin sants sacerdots segons el cor de Crist, únic i bon pastor de la seva Església. Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, en aquesta basílica, i venerada i estimada sota l'advocació de la Mare de Déu de Lurdes de Prats de Lluçanès i de la Soledat d'Igualada, llocs estimats i servits per Mn. Joaquim Font. Que Maria, Reina de Misericòrdia, sigui intercessora davant el qui és Rei de l'amor misericordiós pel seu fill sacerdot que sempre va tenir per ella una devoció tendra i filial. Amén.